

OBJAŚNIENIA

1. W razie podwyższania lub obniżania stawek amortyzacyjnych podanych w wykazie za pomocą odpowiednich współczynników, mnoży się właściwe dla danych środków trwałych stawki amortyzacyjne, ustalone w wykazie dla warunków normalnych, przez odpowiedni współczynnik określony w § 8 ust. 2 i 4 rozporządzenia.

2. Za pogorszone warunki użytkowania uważa się użytkowanie budynku lub budowli pod ciągłym działaniem wody, par wodnych, znacznych drgań, nagłych zmian temperatury oraz innych czynników powodujących przyspieszenie zużycia obiektu.

Za złe warunki użytkowania uważa się użytkowanie budynku lub budowli pod ciągłym wpływem silnej agresji chemicznej, w razie gdy są to obiekty, w których wytwarzane, stosuje w produkcji lub przechowuje agresywne środki chemiczne. Dotyczy to również wypadków silnego działania na środek trwały agresywnych środków chemicznych rozproszonych w atmosferze, wodzie lub wydzielających się w postaci oparów, których źródłem są inne obiekty znajdujące się w pobliżu.

3. Przez maszyny i urządzenia grupy 4—6 poddane szybkiemu postępowi technicznemu, o których mowa w § 8 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia, rozumie się maszyny, urządzenia i aparaturę, w których zastosowane są układy mikroprocesorowe lub systemy komputerowe spełniające założone funkcje dzięki wykorzystaniu w nich najnowszych zdobyczy techniki, a także pozostałą aparaturę naukowo-badawczą i doświadczalno-produkcyjną.

4. Od środków trwałych używanych nowo wprowadzonych do użytkowania, zmodernizowanych w drodze inwestycji, a także

o krótszym przewidywanym okresie użytkowania od okresu przyjętego za podstawę ustalenia stawki amortyzacyjnej określonej w wykazie na skutek ograniczenia zasobów złóż, czasu produkcji określonych produktów lub trwania kontraktu na wykonanie usług lub budowę obiektów za granicą, jak również ograniczenia z góry okresu użytkowania, o których mowa w § 8 ust. 3 rozporządzenia, oblicza się stawki amortyzacyjne:

1) gdy w ewidencji księgowej ujmuje się jedynie wartość początkową środka trwałego — według wzoru:

$$S_o = \frac{100}{E_s}$$

2) gdy w ewidencji księgowej ujmuje się zarówno wartość początkową, jak i umorzenie środka trwałego — według wzoru:

$$S_o = \frac{W_{p1} \times 100}{W_{p2} \times E_s}$$

w których:

- S_o — roczna stawka amortyzacyjna,
 E_s — przewidywany okres użytkowania środka trwałego w latach,
 W_{p1} — nie umorzona część wartości początkowej (brutto) środka trwałego na dzień ustalenia stawki amortyzacyjnej,
 W_{p2} — wartość początkowa (brutto) środka trwałego, dla którego ustala się stawkę amortyzacyjną.

5. Stawki amortyzacyjne określone w wykazie nie mogą być niższe od dolnej granicy ani wyższe od górnej granicy stawek podanych w tym wykazie.

530

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 18. grudnia 1990 r.

w sprawie zasad reasekuracji ryzyka u ubezpieczycieli zagranicznych.

Na podstawie art. 58 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. Nr 59, poz. 344) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ubezpieczyciele mogą reasekurować swoje ryzyka u ubezpieczycieli zagranicznych.

§ 2. 1. Ubezpieczyciele nie mogą przenosić zobowiązań ubezpieczeniowych na reasekuratorów zagranicznych:

- 1) w wysokości wyższej niż 20% składki pobranej w danym roku obrotowym, jeżeli reasekurator należy do tej samej grupy przedsiębiorstw co ubezpieczyciel,
- 2) w wysokości wyższej niż 15% składki pobranej w danym roku obrotowym na każdego innego reasekuratora niż wymieniony w pkt 1.

2. Ubezpieczyciele nie mogą przenosić zobowiązań ubezpieczeniowych na reasekuratorów jednego państwa w wysokości wyższej niż 25% składki pobranej w danym roku obrotowym.

3. Minister Finansów w uzasadnionych wypadkach, na wniosek ubezpieczyciela, może wyrazić zgodę na odstąpienie przez tego ubezpieczyciela od zasad określonych w ust. 1 i 2.

§ 3. Wielkości określone w § 2 ust. 1 i 2 odnoszą się do zbioru składki brutto ze wszystkich ubezpieczeń bezpośrednich.

§ 4. 1. W cesjach proporcjonalnych minimalna część ryzyka zatrzymanego u ubezpieczyciela nie może być niższa niż 10%.

2. Minister Finansów w uzasadnionych wypadkach, na wniosek ubezpieczyciela, może wyrazić zgodę na odstąpienie przez tego ubezpieczyciela od zasady określonej w ust. 1.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. A. Podsiadło

531

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 21 grudnia 1990 r.

w sprawie zasad ustalania przeciętnej miesięcznej liczby zatrudnionych w celu naliczania odpisów na zakładowe fundusze socjalny i mieszkaniowy w uspołecznionych zakładach pracy.

Na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 24 października 1986 r. o zakładowych funduszach socjalnym i mieszkaniowym w jednostkach gospodarki uspołecznionej (Dz. U. z 1990 r. Nr 58, poz. 343) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Podstawę obliczania odpisów, o których mowa w art. 4 ust. 2 i w art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 24 października 1986 r. o zakładowych funduszach socjalnym i mieszkaniowym w jednostkach gospodarki uspołecznionej (Dz. U.

z 1990 r. Nr 58, poz. 343), zwanej dalej „ustawą”, stanowi przeciętna miesięczna liczba zatrudnionych w roku poprzednim, ustalona według zasad określonych przez Główny Urząd Statystyczny. W liczbie tej uwzględnia się:

- 1) pracowników zatrudnionych w okresie trwania działalności zakładu w pełnym i niepełnym wymiarze czasu pracy,
- 2) pracowników przebywających na urloпах wychowawczych,
- 3) pracowników sezonowych w zakładach pracy o kampanijnym charakterze produkcji i usług,
- 4) osoby, z którymi zakład pracy zawarł umowę o wykonanie pracy nakładczej,
- 5) osoby zatrudnione na podstawie umowy agencyjnej.

2. Przy ustalaniu odpisu na zakładowy fundusz socjalny uwzględnia się pracowników młodocianych, z którymi zakład pracy zawarł umowę o pracę w celu przygotowania zawodowego.

3. Nowo tworzone zakłady pracy za podstawę naliczania odpisów na zakładowe fundusze socjalny i mieszkaniowy przyjmują przeciętną miesięczną liczbę planowanego zatrudnienia w roku bieżącym, a następnie w końcu roku korygują ją do przeciętnej liczby faktycznie zatrudnionych, ustalonej zgodnie z ust. 1.

4. Zasady, o których mowa w ust. 3, mogą stosować także reorganizowane i likwidowane zakłady pracy.

§ 2. Dodatkowe środki zakładowego funduszu socjalnego, o których mowa w art. 4 ust. 4 ustawy, naliczają również zakłady pracy, które objęły opieką socjalną emerytów i rencistów z innych zakładów pracy.

§ 3. Traci moc rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 31 stycznia 1990 r. w sprawie zasad ustalania liczby zatrudnionych w celu naliczania odpisów na zakładowe fundusze socjalny i mieszkaniowy w uspołecznionych zakładach pracy (Dz. U. Nr 9, poz. 55).

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1991 r.

Minister Pracy i Polityki Socjalnej: *J. Kuroń*

532

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I GOSPODARKI ŻYWNOŚCIOWEJ

z dnia 17 grudnia 1990 r.

w sprawie premii autorskich, hodowlanych i pomocniczych oraz opłat hodowlanych.

Na podstawie art. 37 i 55 ustawy z dnia 10 października 1987 r. o nasiennictwie (Dz. U. Nr 31, poz. 166, z 1989 r. Nr 6, poz. 33 i z 1990 r. Nr 34, poz. 198) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Premie autorskie i pomocnicze premie autorskie

§ 1. 1. Stawki premii autorskiej i pomocniczej premii autorskiej oraz kwoty zaliczek tych premii określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

2. Raty premii autorskiej ustala się za każdy rok premiovania na podstawie opłaty hodowlanej uiszczonej na rzecz hodowcy krajowej odmiany oryginalnej i na rzecz hodowców krajowych odmian selekcyjowanych wytworzonych z tej odmiany oraz stawki premii autorskiej i stopnia trudności wytworzenia odmiany. Pisemne informacje o wysokości opłaty hodowlanej otrzymanej za każdą krajową odmianę hodowcy przesyłają Centralnemu Ośrodkowi Badania Odmian Roślin Uprawnych, zwanemu dalej „Centralnym Ośrodkiem”, do końca pierwszego kwartału po roku otrzymania tej opłaty.

3. Ratę premii autorskiej wypłaca się w roku następującym po roku, za który ustalono ratę.

4. Okres dwudziestu lat, uwzględniany — w myśl art. 32 ust. 2 ustawy o nasiennictwie — przy wypłacie rat premii autorskiej, liczy się w zależności od daty wpisu odmiany do rejestru:

- 1) jeżeli wpis nastąpił w I półroczu — od początku tego roku,
- 2) jeżeli wpisu dokonano w II półroczu — od początku następnego roku.

§ 2. 1. Premię autorską za wytworzenie krajowego oryginalnego mieszańca dzieli się w następujący sposób:

- 1) 20% premii przyznaje się autorowi formuły mieszańca,
- 2) 80% premii przyznaje się autorom składników pierwotnych mieszańca, dzieląc ją proporcjonalnie do liczby tych składników.

2. Premię autorską za składniki pierwotne mieszańca zmniejsza się o część przypadającą na składniki zagraniczne oraz składniki krajowe selekcyjowane nie wytworzone z krajowych składników oryginalnych.

3. Jeżeli hodowca krajowej odmiany oryginalnej nie sprzedaje jej kwalifikowanego materiału siewnego, a tylko produkty otrzymywane z uprawy tej odmiany, kwota corocznej raty premii autorskiej wynosi jedną dziesiątą kwoty zaliczki ustalonej na dany rok.

§ 3. 1. Ustalone kwoty zaliczek premii autorskich i pomocniczych premii autorskich corocznie ogłasza Centralny Ośrodek.

2. Corocznego ustalenia kwot zaliczek premii autorskich i pomocniczych premii autorskich dokonuje się na podstawie wskaźnika zmiany przeciętnego średniorocznego wynagrodzenia miesięcznego w rolnictwie uspołecznionym, ustalonego przez Główny Urząd Statystyczny za rok poprzedzający zmianę kwot zaliczek.

3. Zaliczkę premii autorskiej potrąca się z kolejnych rocznych rat tej premii, uwzględniając w każdej z tych rat odpowiednią zmianę wartości zaliczki, dokonaną zgodnie z ust. 2.